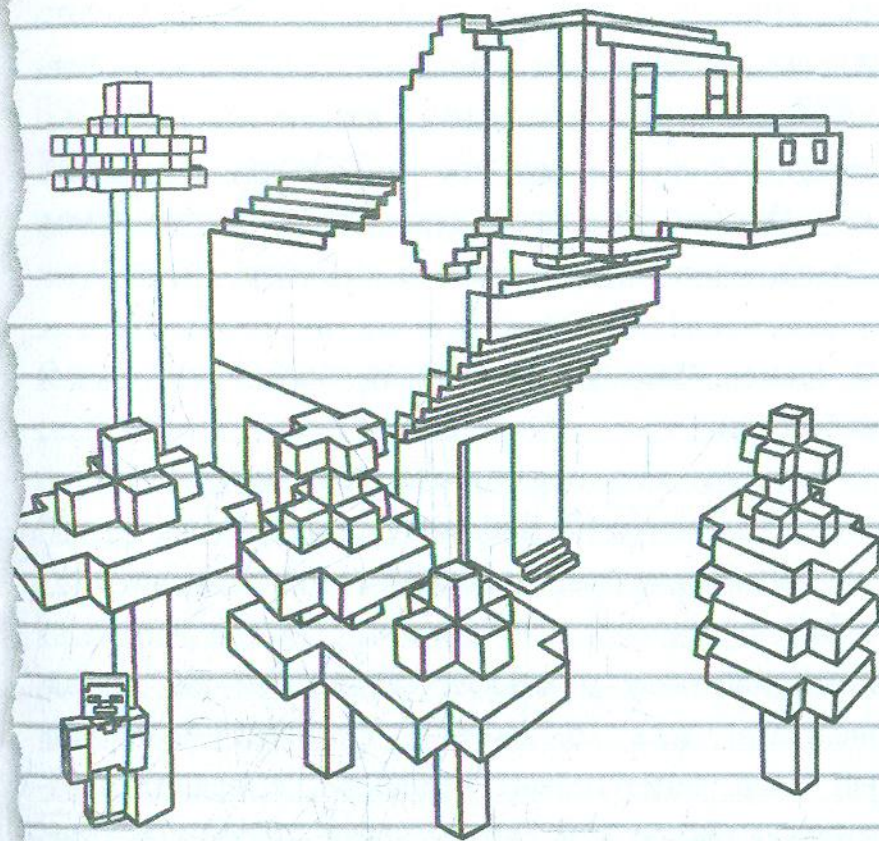

Середа

A-A-A-A-A-A-A-A!

Так, це була моя перша реакція, як завжди. Але заверещав я не просто так! Коли я перескочив у цей новий світ, просто переді мною бовванів **ЗДОРОВЕННИЙ СОБАЦЮРА!**

Я інстинктивно скочив за дерево й сховався (ну може, ще хапав ротом повітря, замружившись). Та хіба ви можете мене засуджувати? Це був не пес, а ціла багатоповерхівка!

Хороша новина: собака не побачив мене. Він не гавкав, не гнався за мною й нічого такого не робив. Добре, що я такий непомітний, еге ж?

Але все ж таки, досі ховаючись за деревом, я розхвилювався, що пес може підкрастися до мене ззаду. І подумав, що собака рано чи пізно вчує мене. Вони ж відчують страх? Якщо так, то певен, що від мене тхне страхом за кілометр!

Я завмер, затамував дух і перелічив усі ознаки небезпеки:

- чи чути десь поруч нюхання й чмихання? Ні.
- чи смердить тут собачим подихом? Не.
- чи на мене крапає слина? Не-а.

Якусь хвилинку я ховався за деревом (ну гаразд, насправді десь 15 хвилин). Оскільки мене досі НЕ зжер велетенський собацюра, я врешті наважився визирнути зі свого сховку. Собачище стояв на місці. На **ТОМУ САМОМУ** місці. Може, він щось стереже? Так само, як Флафі — триголовий пес із «Гаррі Поттера». (Скажу вам чесно, я дуже зрадив, що у цього собацюги була лише **ОДНА** голова).

Словом, я ще раз визирнув з-за стовбура. (Я не робив різких рухів, щоб не привернути його уваги). Але пес і досі не повернувся. Може, це взагалі статуя? Я підповз ближче. Ви будете сміятися. Це не був ані живий пес, ані статуя. Виявилось, що це **БУДИНОК**. Величезний дім у формі собаки з **ДВЕРИМА** на лапах! Тоді я помітив сіру кнопку на одній лапі. Натиснув її, і двері автоматично розчахнулися.

Я сторожко зайшов досередини й гукнув:

— Агов!

Ніхто не відповів. Невже цей бомбезний будинок і справді стояв пустою? Може, варто почати хвилюватися, що всі домівки, які я знаходжу в Майнкрафті, завжди порожні? Може, їхні власники загинули? *ковть*

Чи той хлопець-хакер цього разу придумав щось супер вигадливе? Так, думаю, що це все зробив хлопець-хакер, а тоді перескочив у наступний світ. Або, ще краще, повернувся додому! Така думка дає надію, тому я віритиму в неї.

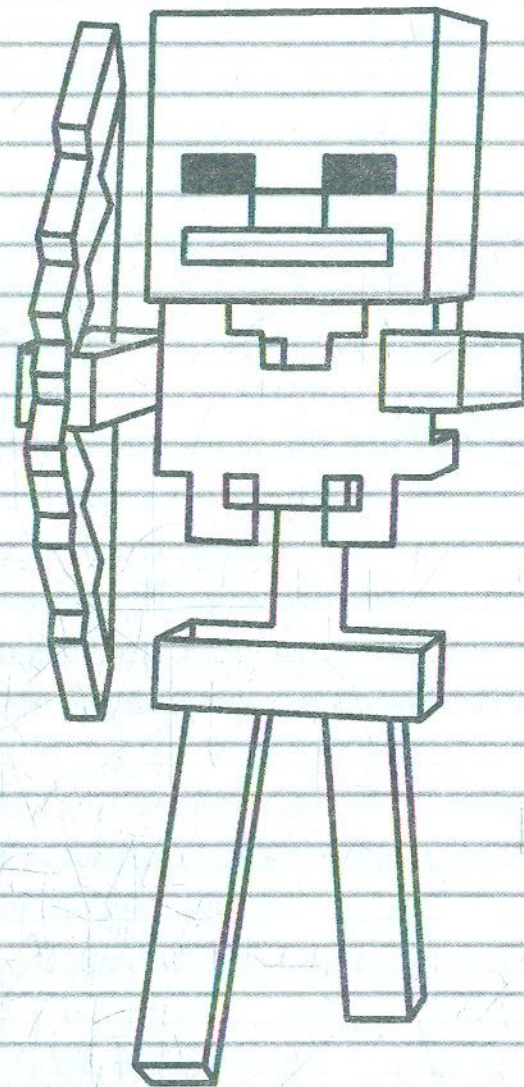
Словом, цей собакодім **ШІЛКОМ КРУТЕЗНИЙ!**

Тут два балкони. Розумієте, що це означає? Я зможу споглядати всіх монстрів із висоти, а вони до мене не доберуться! Ха! До речі, я просто зараз милува- тимуся заходом сонця!

...

Що ж, я таки мав рацію (плюс-мінус). Кріпери, зомбі чи Мандрівник Краю нізачо не зможуть дістатися до мене. Сонце сховалося за обрієм, і я спостері- гав, як вони метушаться внизу. А мені геть нічого не загрозувало... аж поки повз вухо не просвистіла стріла! Вона мало не зачепила мене! Якби я не мав захисного шолома з волосся, точно відчув би подув вітерцю від неї.

Тоді я почув те саме незрозуміле клацання, яке вже чув раніше. Я знав, що зомбі, кріпери й Мандрів- ник Краю не клацають, не бряжчать і не пускають стріли. То що це було? Я обережно визирнув з-за поруччя, ледь висунувши носа (я ж не міг вигульк- нути весь і виставити свою голову під обстріл). Саме тоді я побачив їх... **СКЕЛЕТИ!**

Вам не почулося! У цій грі є **ЩЕ ОДИН** моб! Шкода, що на сторінці з довідника про мобів не було написано про **ЩЕ**. Невже я зустріну ще якихось невідомих монстрів? Гр-р-р!

Словом, як я вже казав, повз мене одна за одною свистіли стріли. Я заскочив усередину й захлопнув двері!

Знаєте, сьогодні був дуже важкий день. Спершу той здоровенний собака, тепер скелети. Мабуть, я зараз просто залізу під ковдру. Ні, я не ховатимуся, ви що. Мені зовсім не лячно. Просто хочу спати. Саме так, я досі расту, а отже, мені потрібен здоровий сон. (Чекайте... а я справді досі расту?)

Четвер

Хороші новини: тут є потаємні кімнати зі скарбами! (Можливо.)

Погані новини: кодові замки — гидота.

Що ж, сьогодні я швиденько оглянув собакодім і знайшов чимало цікавого. Тут є кімната, де повно скринь і звичних дивних меблів:

1) магічний стіл (той, що виготовляє палиці й драбини);

2) загадкова кам'яна коробкоштука.